

Dovolatel sice nepopírá, že se tento účel, který úmluva sledovala, přiči dobrým mravům, ale má za to, že účel sám o sobě nemůže mít vliv na platnost smlouvy. Tento právní názor dovolatelův je však mylný, neboť při posuzování nicotnosti smlouvy s hlediska § 879 obč. zák. nelze přehlédnouti, že závadnost pohnutek neb účelu, směřují-li způsobem oběma smluvcům poznatelným k tomu, aby něco nedovoleného neb dobrým mravům se přičícího bylo podporováno, zasahuje nutně i smlouvu samu, třebaže by tato smlouva jinak sama o sobě měla obsah dovolený (rozh. č. 14461 Sb. n. s.).

Čís. 16777.

Železniční zaměstnanci.

Postupu stanoveného zákonem č. 217/1925 Sb. z. a n. lze užití jen tehdy, jde-li o soukromoprávní nároky podle § 210 zák. č. 103/1926 Sb. z. a n. Předpisů zák. č. 217/1925 Sb. z. a n. nelze užití, jde-li o přezkum kárného řízení a kárného nálezu disciplinárního sboru II. instance při ministerstvu železnic.

Ve sporném řízení nelze řešiti otázku, zda trestní (kárné) provinění bylo promlčeno a zda podle toho bylo možno zahájit kárné řízení či nikoli.

(Rozh. ze dne 4. března 1938, Rv I 2997/36.)

Srov. rozh. č. 2630, 8531, 15128, 13340, 12633, 12225, 9875 Sb. n. s.

Žalobce, narozený 15. srpna 1882, jenž nastoupil službu u dřívější severozápadní dráhy dne 20. září 1906, a to u výkonného železničního úřadu v S., byl propuštěn bez pense po 27 skutečných a po 39 resp. 40 započtených služebních letech podle disciplinárního nálezu senátu disciplinárního sboru II. instance při ministerstvu železnic v P. ze dne 27. října 1933, jímž byl vysloven disciplinární trest propuštění podle § 92, odst. 3, č. 9 služeb. řádu. Vytýkáje, že disciplinární řízení má vady, které soud jest oprávněn přezkoumávat, zejména že proti žalobci nemělo býti zahájeno kárné řízení, poněvadž trestnost provinění byla promlčena, domáhá se žalobce na žalovaném státu, aby uznáno bylo právem, že disciplinární řízení proti žalobci zahájené a zejména disciplinární nálezy ředitelství státních drah ze dne 4. dubna 1933 a ministerstva železnic ze dne 21. října 1933 jsou nicotné a neplatné po případě že řízení se prohlašuje za neplatné a nicotné a že se disciplinární nálezy z toho důvodu ruší, že žalobci proti žalovanému přísluší nárok na měsíční pensi 1.150 Kč a že žalovaný erár jest povinen zaplatiti žalobci 2.648 Kč 50 h. Žalobu zamítly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

d ů v o d ů:

Již v rozhodnutích č. 2630 a 8531 Sb. n. s., k nimž se pro stručnost odkazuje, bylo vyloženo, že soudy mohou přezkoumávatí kárné řízení a nálezy disciplinárních sborů I. instance při ředitelství státních drah a disciplinárních sborů II. instance při ministerstvu železnic jen po stránce formální. Rozhodnutí č. 8531 Sb. n. s. jest ze dne 5. prosince 1928, kdy platil již zákon č. 217/1925 Sb. z. a n. Řečeným zákonem byl proveden § 105 ústavní listiny (zákona č. 121/1920 Sb. z. a n.), který však byl účinný již před tím, než byl vydán zákon č. 217/1925 Sb. z. a n. (srov. rozh. senátů pro řešení konfliktů kompetenčních ze dne 25. května 1925 č. 337 z roku 1925 ve Sb. n. s. roč. 1925). V souzené věci jde o přezkum kárného řízení a nálezu disciplinárního sboru II. instance při ministerstvu železnic, kterým byl žalobci podle § 92, odst. 3, č. 9 služebního řádu uložen disciplinární trest propuštění, nikoliv o přezkum rozhodnutí správního úřadu podle zákonů o tom vydaných o nárocích soukromoprávních, zejména o nárocích soukromoprávních z nové úpravy platové podle § 210 plat. zák. č. 103/1926 Sb. z. a n. a vlád. nař. č. 15/1927 Sb. z. a n., o nichž mají podle § 70 uved. vlád. nař. a § 47 vlád. nař. č. 96/1930 Sb. z. a n. rozhodovati napřed postupem stolic správní úřady (srov. Sb. n. s. č. 9875, 12225, 12633, 15128). Nelze proto v souzené věci použití zákona č. 217/1925 Sb. z. a n. (srov. rozh. č. 13340 Sb. n. s.). Nejvyšší soud se neodchýlil od zásady, kterou vyslovil v rozh. č. 2630 a 8531 Sb. n. s., ani v pozdější době (srov. rozh. č. 15288 Sb. n. s. a neuveřejněná rozhodnutí Rv IV 526/32, a Rv I 1438/37), a nemá důvodu se od ní odchýliti ani v souzené věci.

Jako formální vadu uplatňuje dovolání z výtek vadnosti uplatňovaných v první stoli, již jen vadu, že kárné řízení bylo proti žalobci podle § 93 služebního řádu zahájeno nepřipustně, protože prý trestní provinění bylo promlčeno. Ale předpisy o promlčení trestního provinění náležejí do h m o t n é h o práva kárného. Bylo proto v kárném řízení řešiti otázku, zda trestní provinění je promlčeno či nikoli, a zda podle toho lze zahájití kárné řízení, nelze však řešiti ji v tomto řízení s p o r n é m.

Čís. 16778.

Přípustnost započtení pohledávky proti peněžnímu ústavu za příročí a přímo před jeho povolením.

Věděl-li dlužník peněžního ústavu v době nabytí vzájemných pohledávek, že peněžní ústav je neschopen platiti a že žádal již za povolení příročí, nelze ony vzájemné pohledávky započísti ani před vyhlášením příročí.

(Rozh. ze dne 4. března 1938, Rv I 134/37.)

Srov. rozh. č. 16713 Sb. n. s.